

2025 sept. bijlage 3

Wat hopen wij?

Mark Janssens,
presentator bij radio Klara
Otheo magazine, juni 2025

Soms sta je ook als gelovige met je mond vol tanden. Een jong mens stapt uit het leven. Onverwacht. Brutaal voor zij die achterblijven. Hun leven wordt van de ene dag op de andere een leven vol vraagtekens. Vragen die nooit een antwoord zullen krijgen. Onzekerheden die niets aan de werkelijkheid veranderen. Angst ook. Want wanneer het leven van een dierbare stopt zeker op een diep pijnlijke manier, dan wordt er ook aan het leven van zijn of haar geliefden geknaagd. Wanneer we een handvol aarde op de kist gooien, doen we ook iets dat symbolisch sterk en confronterend is. We geven een beetje van onszelf mee. We geven het af. Het komt niet meer terug. We zijn gehavend. Doortrokken van pijn en verdriet. Zeker omdat een jong mens recht heeft op leven, en niet thuishoort in de aarde; in een kist, in een urne. Jong leven hoort rechttop te staan!

Waar sta je dan als gelovige met je paasovertuiging? Waar past de hoop van een christen in een verhaal waaraan geen goede kant is? Waar alles wijst naar een mens die het leven niet meer de baas kon. Waar alle vragen zonder antwoord blijven. Allemaal. Zonder uitzondering. Daar sta je dan als christen bij de muur van Goede Vrijdag. En wie tegenover je staat, ziet en voelt alleen maar gemis, verdriet, angst en woede. Voor hem of haar stopt het op dat pijnlijke derde uur wanneer Christus de geest gaf. Toen hemel en aarde het bijna begaven. Toen de duisternis z'n voet tussen de deur niet wou terugtrekken. Het doek valt. De mens valt. Hoop klinkt als een vloek in het gehuil van de mannen en vrouwen voor wie het leven een stoplicht is geworden. Ze staan stil en willen eigenlijk niet meer verder.

Waar sta je dan als gelovige met je boodschap van hoop op eeuwig leven en eeuwig licht? De mensen rondom jou hebben er geen boodschap aan. Ze geloven niet in dat licht - 'ik wil wel, maar ik kan niet!' - en de duisternis is hen overvallen als

een donkere wolk die hen naar adem doet happen.

Wat zeg je als christen tegen mensen voor wie er na Goede Vrijdag geen dag van verlossing komt? En toch zijn het jouw broers en zussen, kinderen van dezelfde Vader. Maar de bezieling en de bestemming hebben weinig raakvlakken. Hier stopt het leven, en daarna niets meer. Hier zijn we, en straks zijn we niet meer. Zo gaat dat. Waar is jouw God nu? Waar is jouw hoop? Waar is mijn vriend, mijn kind, mijn broer? Ik zie geen palm, ik zie geen hand, ik zie geen hoop. Trek je je als christen dan terug in je 'waarheid'? Of zwijg je? Of ga je in de verdediging? Of misschien in een misplaatste taal van verzoening? Blijf je weg? Word je zuur en gefrustreerd? Of wissel je van gedachten? Probeer je toch iets te zeggen, ook al lijkt het op een koude steen te vallen?

Ik denk dat we alleen onszelf kunnen zijn. En dat uitstralen. Het verdriet aanvaarden en ernstig nemen, ons geloof niet aanbieden als een pijnstillertje - want dat is het niet! —, en vooral veel luisteren. Eindeloos luisteren. Zeven maal zevenmaal. Soms iets zeggen. En vooral proberen iets te betekenen. Hopen dat de ander er iets aan heeft. Ja, hopen. Ook dat is de kern van ons verrijzenisgeloof: hopen op een zalige tijd waarin God de wereld op z'n kop zet. 'Zalig zij die treuren, want zij zullen getroost worden!'

En tot die tijd is het aan ons. Om mens te zijn met de mensen. Om tranen te delen. En geluk. Om ons niet anders of beter te voelen. Om recht te doen aan de diepe pijn en de warme vreugde van wie ons omringt. Om in de soms pikdonkere spelonken van het leven het licht te laten binnenvallen. Bijna ongemerkt. Een licht dat blijft, Mogen we dat hopen?!